

Dani Ksavera Šandora Gjalskog 2022.

Radionica kreativnog pisanja

Krajolici ljubavi

Voditeljica: Kristina Špiranec

Zabok, 25. listopada 2022.

SADRŽAJ

PREDGOVOR	4
Antonija Duh	5
Nikolina Gmaz	6
Ivana Žukina	8
Mark Petrač	9
Ema Žegrec	10
Klarisa Debeljak	11
Elena Zubić	12
Petra Pavić	13
Nikolina Gmaz	15
Klara Martinić	16
Matija Ptujec	17
Ema Žegrec	18
Vilim Crčić	19
Marta Vevec	20
Paula Zrinski	21
Klara Mužar	22
Matija Ptujec	23
Ivana Žukina	24
Nikolina Gmaz	25
Antonija Duh	26
Mark Petrač	27
Ema Potočki	28
Elena Zubić	29
Klarisa Debeljak	30
Nicol Majdak	31
Elena Zubić	32
Ema Potočki	33
Laura Sugnetić	34
Lorena Cvilinder	35
Vilim Crčić	36
Klara Mužar	37
Petra Pavić	38
Marta Vevec	41

Lucija Palčec	42
Matija Ptujec	43
Sara Premerl Peštaj	44
Ema Žegrec	45
Klara Martinić	46
Lucija Palčec	47
Matija Ptujec	48
Dorotea Kurelja	49
Klarisa Debeljak	51
Paula Zrinski	52

PREDGOVOR

Ovogodišnja radionica kreativnog pisanja pod nazivom *Krajolici ljubavi* osmišljena je kao svojevrsni *hommage* Vesni Parun, jednoj od naših najvećih autorica dvadesetoga stoljeća, koju pamtimo kao pjesnikinju zaokupljenu ljubavlju. Povodom proslave sto godina od njezina rođenja vraćamo se vječnoj temi poezije te promišljamo i pronalazimo nove načine pisanja o različitim oblicima i iskustvima ljubavi.

Radionici se pridružilo čak dvadeset i pet učenika iz različitih srednjih škola iz Hrvatskoga zagorja te su se tri susreta održala u Gimnaziji A. G. Matoša. Na prvome susretu, počevši s čitanjem poznate pjesme Vesne Parun, *Ti koja imaš nevinije ruke*, začeli smo kratak pregled hrvatske poezije dvadesetoga stoljeća, kako bi se učenici upoznali s raznolikim stilovima i oblicima ljubavnoga kazivanja. Nastavili smo s čitanjem pjesama Milivoja Slavičeka, Kemala Mujičića Artnama, Andrijane Škunce, Dorte Jagić. Alena Brleka i drugih, uspoređujući poetike autora, kao i tradicionalnije te modernije topose ljubavnoga pjesništva. Razgovarali smo i o apostrofi, najčešćem obliku ljubavnoga zazivanja, promišljajući njezine funkcije te prisutnost/odsutnost subjekta i objekta u različitim ljubavnim pjesmama.

Nakon čitanja i razgovora o ljubavnoj poeziji uslijedila su dva zadatka: prvi je zadatak sudionika bio napisati pjesmu u kojoj će iskoristiti netipične oblike obraćanja Drugome, dok je drugi zadatak bio pisati o ljubavi na sasvim drugačiji način, kao da subjekta u pjesmi nema. Učenici su svoje pjesme tako posvetili starim prijateljima, neobičnim predmetima ili ljudima koji se vole, a pojedini su se bavili i neuobičajenom temom sebične ljubavi te ljubavne opsesije. Pritom su otkrili različite senzibilitete, slobodu u izražavanju duševnih stanja i osjećanja, poput žudnje, želje, patnje, agonije, rezignacije ili ljubomore. S obzirom na to da nije uvijek lako govoriti o osjećajima i *ogoliti se* kroz riječi, svakako treba pohvaliti sudionike ovogodišnje radionice za ogromnu želju i hrabrost da se uhvate u koštac s pisanjem o ljubavi, i to tako da ostanu vjerni sebi, autentični i iskreni. Iznimno težak zadatak da se o ljubavi napiše tekst na nov i neobičan način naišao je na plodno tlo te su nastali impresivni uradci u kojima pronalazimo pregršt emotivne, čulne i duhovne slojevitosti.

Kristina Špiranec

Antonija Duh

U lovu na ljubav

Čekati sutra; iščekivati je vjerno skrivenu.

U mislima stoji: sutra će se otkriti.

Nema straha.

Treba joj otključati vrata

bez oklijevanja

bez traženja pomoći.

Pronaći je u gužvi

slučajno u praznini

ili pak nebeskim svodovima.

Dok još se skriva,

zašto je ne posaditi u mislima?

Zasjat će jasnije od mjesečeva sjaja

- a možda neće.

Narumenit će se jače od jesenjeg lišća

- a možda neće.

Ona će uhvatiti ovo *možda*,

zgužvati ga poput papira

i progutati u suštini.

Nikolina Gmaz

(nesretno) Zaljubljenima

Vi, koji za nekim patite

Koji za nekim gorite

Koji nekoga želite

Koji beznadno, beskrajno volite

Čemu?

Čemu dušu kidate,

Čemu rane sami sebi zadajete?

Naš je život poprskan krvlju vaših srca

Ona je tinta piscima,

Boja slikarima,

Hrana svima onima

Koji se klanjaju besmrtnom idolu ljubavi

Na pozlaćenom, nedostižno visokom pijedestalu

Koja nas ne vidi tamo daleko dolje

I zasljepljuje svojim sjajem,

Da ne vidimo zlato kako se runi

Bezdušnoj ljubavi,

Taštom veličanstvu,

Koje se voli umivati suzama

Čemu joj dajete snagu?

Čemu ne odustajete?

Zašto tjerate sebe i sve nas

Da vjerujemo u iluziju

Da svojom krvlju zalijevamo vašu,

U beskraj?

Ivana Žukina

Melpomena

S tobom plešem po čavlima
tvoj hod je tišina.
Razmijenile smo atome
bivša reakcija ostala je –
trenutna, revolucija, ubrzana promjena.

Plave naše ruke, hladne
danas su crveno iskrvarile.
pokušale smo crveno vratiti u arterije.

Sve što si uspjela
je svojim mrtvim prstima
okrvaviti drhtave moje kapke,
a ja nježno, sada uvjerena,
u tvoj vrat muklo sam izustila:
ne znaš
koje su boje
moje oči.

Mark Petrač

Ekstaza, erotika i emocija

Nadrealan trans

Prskanje srca po prsnom košu

Kap krvi s nosa,

Prašnjavog od bijele linije tankog EKG-a

Apsolutna posvećenost

Preplitanje prstiju po koži

Ega s tijelom

Okretanje oči u lubanju, *la petite mort*

Voljno samouništenje

Gorko-sladak okus po usnama

Slana suza s obraza

Prepoznavanje ljepote u boli, pomirenje u ludosti

Ema Žegrec

Nokturnalne misli

Hoćeš li me pronaći?

U gustoj šumi među krošnjama,
u pjevu ptica koji pleše po vjetrovima.

U rosnoj travi na našem proplanku.

Vidiš li me?

U šuštanju lišća pod tvojim čizmama,
u praznoj sobi punoj zvukova.

U zvjezdanom nebu koje šuti.

Čuješ li me?

Ovdje dolje među zrikavcima,
tamo daleko na pučini u pljusku valova.

Među neizgovorenim riječima.

Zašto nisi ovdje?

Kažeš da me ne možeš pronaći,
a ja sam sjena pod tvojim očima.

Svaka riječ u tvojim pjesmama.

Možeš li me ostaviti?

Pusti suzama neka me odnesu
jer tvoja ruka je daleka.

Ova mrtva jeka postala je preglasna.

Klarisa Debeljak

Rupa u ljubavi

Dlanovi puni krvi

Dašak zraka zaglavljen je u plućima

Očaj proždire gotovo mrtvo tijelo

Prokletstvo je izvađeno

Izvađeno iz sada žarko crvenih prsa

Tri, dva, jedan

Ljubav te ubila

Elena Zubić

Kula od karata

Ostani!

Oluja će proći i naša će barka ponovo ploviti

Gledaj me u oči -

Pričekaj da se karte podijele.

Čekaj me...

Ne mogu te doseći

Tragovi se brišu za nama -

Razmisli koje ćeš karte odabrati.

Odluči se.

Postao si prazan prostor

I bacio me u vrtlog šutnje -

Stavi svoje karte na stol.

Odlazi!

Krenuli smo na put bez povratka

Ostat ćemo tek prazna lica u sjećanju -

Naša će se kula od karata srušiti.

Petra Pavić

Stari stan

Na usamljenoj stanici jesenja kiša moći mi kosu,
Služba za preseljenje davno je odnijela moje posljednje kutije iz našeg zajedničkog stana,
Onoga gdje si me nakon slikanja na plaži unio bosu
I pitao me hoćemo li živjeti zajedno, onako slobodno, bez ikakvog plana.
Tamo gdje smo nakon posjeta galerijama razgovarali o umjetnicima,
Gdje si mi brisao mrlje tempera s lica.
Prelazim preko stare ceste udubljene od guma auta i kamiona,
Stanem na onom mjestu gdje sam kroz prozor vidjela kako ljubi te ona.
Na stepenicama vadim ključeve iz džepa kaputa i otključavam ulaz te poznate zgrade na
periferiji grada,
Onako kao i svake srijede nakon dva, tri sata prekomjerna rada.
Ulazim u dizalo u kojem si spustio ruke prvi put na mene,
A moje tijelo drhtalo je od tvog dodira.
I razmišljam kako sada tako neodoljivo osjećaju se sretnice tvoga odabira.
Dizalo stane, a ja hvatam kvaku i po posljednji put otvaram vrata,
Bolna klaustrofobija moje tijelo hvata,
Bez tvog toplog zagrljaja zidovi kao da me guše,
Naše zajedničke slike sa zidova su nestale.
U našem umjetničkom ateljeu kao da hladan, nemilosrdan vjetar puše,
Ondje gdje slikao si me голу kada su sve krinke pale.
Prisjećam se kako si kistom prenosio boju na slikarsko platno koje je tvoja majka načinila
samo tjedan prije.
Rekao si da ne prekrivam emociju koja me prožima, da je pustim, da se u meni ne krije.
U spavaćoj sobi gledam i osluškujem prošlost.
Osluškujem sobu, čujem tvoje otkucaje srca, osjećam tvoju prisutnost,
Na sebi osjećam tvoje prste kako skakuću i broje crte na mom licu.
Vidim te i divim se, stvoren si božjim kistom, savršeno načinjen za svaku umjetničku skicu.
Po izlasku iz stana uzimam tvoj kišobran,

Onaj koji si na početku našeg odnosa zaboravio u vlaku.
Kad ga u svojoj ruci osjetim, prisjetim se po posljednji put tvojih očiju,
Bezdan duboke zeleno-plave boje,
Koji sija dok me gledaš, koji je moja zvijezda vodilja u mraku.
Zbog njega sam se osjećala kao srž strasti tvoje.
Sada osjetim kako suze naviru na moje oči, priznajem sama sebi
Da ti si onaj kojem ću se vraćati, kojeg ću voljeti
Jedini za kojeg ću se nadati da ćemo se ponovo pronaći
U starome vlaku možda onda kada ćemo to najmanje slutiti.

Nikolina Gmaz

žute latice

„voli me, ne voli me“

Igre svjetla,
pogleda
-drhtaji

Iskra u zjenici
leptirići u truhu
dvije rumene trešnje
-„voli me“

Udice u očima, poljupci u mislima
igla u srcu, cvijet u njenim rukama
„voli me, ne voli me“
-latice na vjetru...

Otvorene rane
leptirići grizu
Zadnja pada na tlo

Suze na licu
Slomljeni smiješak
Rupa u prsima
„ne voli me.“

-cvijet vene

Klara Martinić

Snježna kugla

Stojim nepomično u kugli od stakla.

Noge ukopane u hladan bijeli pokrivač.

Usne plave, ruke utrnule,

molim te da me spasiš.

Ti me držiš u svojim rukama i

promatraš kroz staklo.

Treseš me sve jače i jače,

sve dok me bijele pahulje potpuno

ne okruže i počnu tražiti mjesto

na koje će ponovno polako sletjeti.

Tresem se i drhtim

sve više i više.

Nećeš me spasiti.

Ja sam samo jedna od figurica

kojom se zabavljaš.

Ne čuješ moj jecaj koji

odzvanja tom pustom kuglom

i ne obraćaš pažnju

na suze koje padaju

niz moje već promrzlo lice.

Oh, kad bih samo mogla

razbiti tu kuglu.

Srce u krug

*Tiho je još,
Ništa se ne čuje već dugo.
Iščekivanje pred vratima traje,
Ali čim se samo onako malo približiš,
Tup tup, tup tup, tup tup, tup tup, tup.
Osmijeh na lice padne i sreća lije obraze.
Zatim, ponavljanje ritma i s druge strane,
Tup tup, tup tup, tup tup, tup tup, tup tup.
A onda odjednom, tihi zvuk pravilne linije.
Osmijeh samo ustane, a sreća ishlapi,
Iščekivanje je završilo malo ranije,
Ništa se ne čuje već dugo,
Tiho je još.*

Ema Žegrec

Ljubav treba umrijeti.

Nestalo bi topline,
ruke bi se smrznule,
tijelo bi istrunulo
i srce ne bi kucalo.

Život bi se ugasio.
Zadnji izdah bi se izgubio
u magli, a tišina bi otvorila vrata
smrti da nesmetano luta.

Oceani bi presušili,
zavukli se u pukotine
i brazde od silnog stida.

Sunce bi pobjeglo
i osudilo nas na vječnu tamu
jer ništa više ne zaslužujemo.

Ništa ne bi ostalo
i bilo bi nam lijepo.

Vilim Crčić

Planina majmuna

Majmun voljeti planina
planina ne voljeti majmuni.
Majmuni svaki dan skakati po planina.
Planina tužna, no planina stoji.

Neki majmuni (posebni) padaju kroz jama u planina.
Veliki kamen u planina,
planina stajati na njemu.
Važan kamen.

Kada poseban (majmun) padne i pogodi kamen,
planina osjećati majmun.
Planina zaboraviti sve druge majmuni!
Planina skoro rušenje.

Marta Veverec

Ima li smisla voljeti?

Ima li smisla voljeti?

Nije li to već postalo dosadno, uobičajeno?

Ono svakidašnje „volim te“, „nedostaješ mi“, „želim te“, „volim te“...

Nije li nekako patetično?

Nekako bezvrijedno?

Ništa posebno, ništa zanimljivo.

Nije li osjećaj ljubavi nekako precijenjen?

Ništa posebno, ništa zanimljivo.

Ništa dosad neviđeno.

Nije li?

Možda i nije. Ne znam.

Možda ja to i ne razumijem.

Ja nikada nisam voljela.

Paula Zrinski

Nešto o astronomiji i voljenju

Ne znam puno o astronomiji,
ali bih uzela i zvijezde
kad bi me samo pitao.

I da je kraj svijeta,
i da se zvijezde sudaraju
i Sunce eksplodira
i planeti mijenjaju položaje,
još bih te našla u olupinama,
i dalje te voljela.

A kada bi svemir odlučio premotati vremena
i vratiti se na početke,
početke u kojima se još nismo sreli,
jurila bih kroz prostranstvo postojanja
samo da te pronađem.

Da te nađem među zvijezdama.

Jer nema vremena...

u kojem ti za mene ne postojiš.

Klara Mužar

Očito postoje noći namijenjene za ništavilo,
uzastopno trčanje u krugove dok očajnički pokušaj za traženjem sebe u drugima rapidno
propada.

Miris punog mjeseca uzrokuje spokoj,
tjera trule ljubičaste podočnjake na zasluženi počinak, a
suviše trivijalan život olakšava suzama na tuđem ramenu,
usnama na tuđoj koži,
pogledu u tuđim očima.

Postoje noći kad pričaš o tišini, a fatalno diraš riječima
onda kad tajne postaju teške, a misli nezaobilazne.

Glasovi u glavi nadjačavaju otkucaje srca,
disanje parira burnom vjetru, a
čovjek ostane sam sa sobom.

Očito postoje one noći kad odlučim učiniti ništa po pitanju svega
i zahvaliti onome koji me napokon pustio da budem ono što jesam,
jer ja sama nikad ne bih smogla hrabrosti za to.

Matija Ptujec

Maslačak na vjetru

Nigdje, ništa.

Zatišje se glasno čuje,

A kad ono primjetno prođe,

Još jedno biće samo nestane,

Sve dok novo proljeće ne dođe.

A lahor, koji samo što nije tu,

Bez ikakve zahvalnosti,

Čim se pojavi, nestane.

Sve te zelene plesače samo pozdravi,

Dok maslačka, koji sunce svoje iščekuje,

Samo onako, usmrti.

I dovoljan je mali zamah,

Da sve ono što je lijepo,

Samo nestane,

Samo nestane kao i sve drugo,

Samo nestane kao

Maslačak na vjetru.

Ivana Žukina

umjetnost ili bez naslova

Prerezao je kožu,
iščupao želudac,
postavio ga
kraj iskašljanih pluća.

Savršen kolaž
manjkava groteska
koju prolaznici
samo su dodirnuli
i ipak, nakon odmaka,
želudac im u mozgu
zubi su im crveni.
Pluća njihova počela se raspadati.

Original, već umrle stanice
i dalje tek izrezano meso
sve još svježije, netaknuto
jer bilo je
od onih prolaznika voljeno.

Nikolina Gmaz

Kronova

Sjajna, sočna breskva

Svježa i opojna

Mirisna, slatka

nasmiješena

Prekrasna je bila

-ali on je bio tako gladan...

Tako neutaživo gladan, gledajući je...

Nije bilo dovoljno

Morao ju je imati, cijelu, sad

Zato je pružio iz sjene

svoju prljavu, trulu, kužnu šaku,

ovivši je oko nje čvrsto, zagušljivo,

ostavivši crne tragove na njenoj mekoći

Drhtavim rukama privio ju je na svoja smrdljiva prsa

i gledao je prepun ekstaze, proždrljivo.

Tada je rastvorio svoje ralje

i progutao je.

Zadnje čega se sjećala bio je zadah leševa

Više ne zna tko je...

Antonija Duh

Mjesto tebe

Da si noć,
pričuvala bih ti sunce.

Da si cvijet,
suzama bih te zalila.

Tvoje oči boje nemirnog mora
koje ne poznaje granice
ulovila bih u odsjaju zore
da vide samo mene.

Ali postoji samo
priča bez bajke
i rupa mjesto tebe,
igra bez borbe
i suza mjesto točke

Mark Petrač

Terorni spokoj

Još se sjećam tog hladnog, maglovitog jutra kad sam te bacio u blato.

Mojih raširenih i tvojih tupih zjenica,

Mojih ispucanih i tvojih plavih usana,

Otvorenih rana na ozeblim dlanovima, dok sam kopao.

Satnih sekundi.

Osušena krv još se guli s trule lopate odložene na mramor.

I od tada, sve je tiho.

Stalno, mirno.

Nema ni šapata, 2 metra dubokog, koji sam u bijedi iščekivao.

Iako moja kiša još uvijek topi tvoje pupoljke, miran sam u spoznaji da neće procvjetati.

Uspio sam istrgnuti trn, iako sam morao odsjeći cijeli prstenjak.

Na koncu sam okončao posesivnu opsesiju,

I sada napokon mogu udahnuti bez da izdahnem.

Zaboravljam te onakvu kakva jesi, i ne proganja me vizija onakve kakva si bila.

Emma Potočki

Spaljena sjećanja

Sjećam se, sjećam svega još
Naposljetku je to bio samo štos
Sjećam se njegovih zagrljaja toplih
i svih tih godina uzaludno prošlih
Još uvijek za tom toplinom žudim
no polako, kroz bol, naša sjećanja rušim

Toplinu pronašla sam, no ne za stalno,
ali za sve ostalo ipak je kasno
Gledam kako gore, ne ostavljaju trag
to znak je da nema povratka unatrag
Sva njegova pisma sad plamenom su progutana
Ne znam zašto sam ih uopće čuvala

Moja duša sada je spašena
a sva naša sjećanja ovdje su spaljena

Elena Zubić

Oproštaj

Na hladnoj mramornoj postelji
Buketi uvenulih cvjetova gledaju ispod sebe
Osluškiju u nadi za tihim glasom
No odgovora nema

Beživotna fotografija u tišini promatra
Praznu dušu nad drhtavim koljenima
Koja čeka s tisuću neizgovorenih riječi
I gleda u ime zauvijek zamrznuto na spomeniku

Duboko ispod
Sa sobom je ponijelo mnogo tajni
Koje ne misle izniknuti na površinu

Ostale su tek uspomene
Koje će čuvati crni kaputi
Okupljeni oko mjesta iz kojeg nema povratka

Klarisa Debeljak

Tihi ubojica

Sreća, veselje, jednom riječju ljubav

Jednom je najdraži voljeni, drugi put se naziva životinjom

Jednom su to ruže, soba puna latica

Jednom je to vaza koja je iz nagona ljutnje muškom rukom razbijena o zid

Neprimjetno proždrt već shrvan um polako umire u rijeci patnje

Više ne postoji soba puna ruža i latica

Ne postoji dašak sreće koji teče slabim venama

Postoji jedino mržnja

Pusta mržnja ljubavi koja je ostavila srce da pati samo

Tisuću komadića raznesenog srca sada je završilo na podu

Baš kao i ona vaza na početku ljubavne priče

Nicol Majdak

Ljubav duge

Nakon kiše dolazi duga.

Duga prepuna boja koja ljude veseli,

Ljude očarava i začarava u iluziji boja.

Crvena prikazuje jakost i moćnost, no kada
prelazi u narančastu, već se polako pretvara
u slabije osjećaje, sve dok ne dospije
do žute kada potpuno zašuti.

Zelena je sredina života gdje se pitamo
želimo li se opustiti ili samo krenuti dalje.

No zatim shvatimo, život znači riskirati, pa tako
svojom putanjom života dolazimo do plave koja je već tik do propasti.

Iz dana u dan duga je sve jača kao i plava,
sve postaje tužno i jadno, sve postaje tamnoplavo.

Tu je kraj, odbijanje zraka svjetlosti u kapljicama kiše postaje ljubičasto.

Na zastoru kišnih kapi, kada promatrač stoji okrenut leđima prema Suncu, vidi cijelu dugu.

Duga puna boja i osjećaja koji se mijenjaju iz dana u dan, iz sata u sat, iz minute u minutu, iz sekunde u sekundu.

Svaka sekunda je duga.

Elena Zubić

Iluzija

Proganjaš me u snovima
Ne daš mi da spavam
Tvoja me sjena tihim koracima prati

Zašto se skrivaš od mene?

Miris tvog parfema uhodi me poput fantoma
Ulovio me i rastrgao
Ostavio da trunem u mraku

Hoćeš li mi poslati znak?

Kada tvoje hladne oči pronađu moje
U njima je praznina
I ukleše mi ožiljak na srce

Čuješ li me kada te zovem?

Glasovi govore da zaboravim
I ponekad pomislim
Da si samo iluzija

EMA POTOČKI

Ne zaboravi me

Ti bio si sunce svakom mom jutru
Najsajnija zvijezda u svakom trenutku
Sad ona je tvoje sve, tvoje zlato i nada
Cijeni je i čuvaj kao da ti je posljednja

Neka ti ona bude razlog
Razlog tvog osmijeha slatkog
Neka te ona upotpunjuje
Kao pčela najsladi cvijet

Ja nikada nisam bila ono što si htio
Zato neka ona od tebe napravi čovjeka koji nikada nisi bio
Vratit će ti sjaj koji izgubio si davno
Trudit će se i paziti da zadržiš ga za stalno

Samo ti želim još nešto reći za kraj
Zastani na sekundu, svog srca čuj otkucaj
Možda je ovo malo veći zalogaj
No smatraj to kao moj posljednji oproštaj

Posjeti me ponekad, popričajmo malo
Sada znaš gdje ću biti stalno
Ne ljutim se na tebe, nisi mi ništa kriv
Ali za razliku od mene, ti si još uvijek živ

Laura Sugnetić

Nepoznati netko

Nepoznati netko svijetom luta

i traži put do tvog srca

Čeka tebe i tvoju ljubav

Traži te kao izvor u gustoj šumi,

vapi za tobom baš kao cvijet za vodom

Nemoj se sakriti,

skoči u ponor, zaroni i potraži,

jer svatko ima nepoznatog nekog

Lorena Cvilinder

Tišina

Poput šuma,
tvoje ime odzvanja u ušima mojim.
Prožima tijelo, seže u dubine moje srži,
oduzima snagu da ga prozborim.

Šutim.

Šutim kao da tvoje ime nije moja molitva.
Kao da tvoje oči nisu bile one koje sam jedine pamtio.
Kao da tvoje srce nije ono na koje sam jedino pazio.

Šutim.

Šutim kao nebo nakon gromoglasne oluje,
Kao onaj koji tumara svijetom u nadi da će pronaći ljubav.

Jer ti,

Ti si ljubav koja iz sjemena niknuše u cvijet,
Koja tako puna života mojem beživotnom srcu dadeš ponovni ton.

Šutim.

Ali, kako i da kažem nešto?
Kako da s mojih usana dođe ikoja riječ,
Kada moje srce bijaše ono koje tvome ne ostaviše ništa.

Ništa, osim tišine

Vilim Crčić

Ljubavna pjesma

Bez tebe nema života.

Ti si moje svjetlo,
moj kraj.

Kada tebe nema, osjećam se prazno:

kao more bez vode
kao biljka bez korijena
kao ptica bez krila.

Ti si moja nada,
ono što me pokreće.

Budim se ujutro znajući
da me uskoro čekaš na bijelome pladnju.

O, divna moja, slasna, hrano.

Voljela bih biti djevojka o kojoj tvoje ruke nisu prestale razmišljati otkada su je zadnji put dodirnule. Ona djevojka koju smatraš dovoljno bitnom za nedjeljne šetnje, zajedničko čitanje i smijanje do suza. Ona koju sasvim usputno zaustaviš na ulici i upitaš za broj telefona. Voljela bih da me osjetiš kao djevojku čije riječi dopiru do same jezgre tvoga srca i nikada ne izlaze iz njega. I ona čija je ljepota toliko fatalna da si primoran uštipnuti se za obraz kako bi se uvjerio da ne sanjaš. Želim da me nije briga kad te vidim kako pod rukom vodiš tu djevojku, a duboko u sebi umirem od želje da sam to ja. Ona čiji su miris i dodir ugravirani duboko u tvojoj koži. Ona koja je sposobna u tebi izazvati cijeli spektar neobjašnjivih emocija i onda ih naglo ugasiti. Reci mi, kako je biti djevojka koja u sebi krije nepojmljivu snagu. Snagu koja je sposobna pomaknuti planine i smiriti oceane. Djevojka čiji treptaj uzrokuje ogromne tropske oluje na drugom kraju svijeta, ali ih s jednakom lakoćom obuzdava. I molim te, reci mi, kako je biti djevojka koja pruža najsigurnije rame za plakanje i ne traži ništa zauzvrat. I ona čiji je zagrljaj gotovo ekvivalentan majčinom. Želim znati koja je tajna, kako postati netko prema kome osjećaš takvu neizmjernu ljubav. Netko koga smatraš potrebom. Kako biti djevojka čiji dim cigarete osjećaš duboko u svojim plućima? Ona čiji ti mekani glas izaziva trnce. Ona s kojom se osjećaš opito, iako si u potpunosti trijezan. Zanima me kako biti upravo ta s kojom se tvoje vrijeme čini potpuno relativno. Ona s kojom sate pretvaraš u sekunde. Ona s kojom osjećaš strah od napuštanja. Čije ti ime istovremeno pobuđuje oštru bol i uzbuđenje. Čije mane ne možeš nabrojati. Čija te prisutnost čini cijelim. Najviše od svega zanima me, postoji li tajna kako postati upravo ta djevojka. Djevojka koja zna kako te pravilno voljeti. Djevojka za kojom toliko žudiš. Djevojka koju biraš. Djevojka koju imaš.

Petra Pavić

TRILOGIJA LJUBAVNIKA

I. UBOJSTVO LJUBAVNIKA

Slijevanje krvi niz vrat. Noćas dogodilo se ubojstvo ljubavnika.

Tada kada je bolan prikaz sreće pronađene u drugom tijelu

Kroz jedno srce ko' ubod igle prošo

Kada se grkljan prerezao od zaustavljena krika plača.

Blijedo, bijelo lice. Noćas dogodilo se ubojstvo ljubavnika.

U trenutku kada je bol postala jedini suputnik tihog pokajanja

U molitvi bodežima da slobodu vrate

Jedino u smrti se spokoj može da pronađe.

Bijele oči, tupi pogled. Noćas dogodilo se ubojstvo ljubavnika.

Kada se patnja rodila u kukavičluku priznanja

Bolna preklinjanja su tada bila upućena jedinom spasu otrova

Da kukavičluk pokajnika skrate.

Prazno, mrtvo tijelo. Noćas dogodilo se ubojstvo ljubavnika.

Kada sva snaga života napustila je dušu

Nesretna neizrečena ljubav ispalila je metak i stečena je

sloboda ropstva života za ubijene ljubavnike koji nemaju mira.

II. ROBIJA LJUBAVNIKA

Krikovi robije života preplavljuju misli ljubavnih gubitnika

Bolno veslanje galije života kroz mrtvo more

Ostavlja njihove prazne željne ruke prepune toplom krvi i

Posljednji očajnički dodir ostaje nedovršen

Polako se kreću naprijed prema točki bez povratka

Tako umorni od ljubavne boli jer za njih

Biti živ bez ljubavi je zadatak koji ne mogu izvršiti.

Padaju preko ponora duhovnog očaja i
Posljednji korak postaje zamka
Padom iz kolijevke života udovi im se slamaju
Slana morska voda ulazi im u pluća, peče im oči
Davno sjećanje na život u kojem je postojala nada za ljubavlju
Postaje zamućeno, poznato lice voljenog postaje zaboravljeno i
Posljednji pogled ostaje neuzvraćen
Po posljednji put prepuštaju se plesu valova krvi,
Tamno, hladno more omotava ruke oko žrtava poraza
Izuste posljednju želju da samo žele tako očito, tako očajnički biti voljeni
A zbog tako mnogo neizrečenih riječi u potpunosti su bez daha
Posljednji izdah postaje ispušten

III. GROBLJE LJUBAVNIKA

Na skrivenom proplanku, iza ruševina dvorca,
Leži groblje ljubavnika.
Slomljene duše, žrtve mrtve ljubavi pokajanja,
Uzvikuju bolne krike neizrečene ljubavi.
Tamo, ispod crne tvrde zemlje prste prepliću sami sa sobom
U nadi da će prekriti bolne rane svojih dlanova
Gdje su kožu trgali do krvi od nervoze pred svojim željenima.
Tamo, ispod crne tvrde zemlje diraju si posjekotine,
One načinjene u noćima bolnog plakanja
Kada su im duše bile preteške od prokletih ljubavnih poroka.
Tamo, ispod crne tvrde zemlje čupaju si kosu
Na glavi preplavljenoj mislima zagušenog priznanja
Koje truje dušu već prepunu truleži tjeskobe i jada.
Tamo, ispod crne tvrde zemlje stišću si grudi
Zbog srca probodenog kolcem ljubavne tišine

S kojeg na drugoj strani trnje raste.
Na skrivenom proplanku, iza ruševina dvorca,
Leži groblje pokorenih ljubavnika;
Jer ljubavnici ne umiru u plamenu strasti,
Nego u tišini pokajanja.

Marta Veverec

Sve što ti želim reći

Želim ti napisati pjesmu.

Onako, neku malu, simpatičnu,

ali čekaj!

Ne mogu smisliti temu.

No ja tebi stvarno želim napisati pjesmu.

Hoćeš li shvatiti da je ljubavna

iako ne napišem ono „volim te“?

Ako ne, zašto se uopće trudim?

Ali ja ti tako žarko želim napisati pjesmu.

Zamišljam kako je čitaš,

no ne razumiješ što piše.

Bojim se da ne znaš čitati.

Lucija Palčec

krila

dvije duše, prozirne i zaboravljene
stvorene su od jedne zvijezde
na početku odvojene i bačene u sjenu
lutalice bijedne, ne znaju što traže
njihovi jadni vriskovi izgubljeni su u magli

upoznaju se na dalekom kraju svijeta
pronalaze posljednji dio svoje slagalice
njihove sveznajuće riječi dobivaju krila
lete do nebesa, sunce ih otapa
spajaju se i ponovno postaju jedno

Matija Ptujec

Oj ti, oj gdje si?

Oj ti, oj gdje si?

Gdje skrivaš cvijeće svoje?

Gledah tamo, gledam ovdje,

Nema te kod Sunca,

I kod Prirode Majke nema,

Oj ti, oj gdje si?

Ni kod potočića mog,

Ni kod Amora nijesi,

Nema te i nema,

Oj ti, oj gdje si?

Čekaj, stani! Gledaj!

Je li ono?

Ne.

Oj ti, oj gdje si?

Sara Premerl Peštaj

Mrtav

Gubitak. Posljednja riječ.

Molba. U konačnici neizdrživa patnja. Bez razuma.

Dah. Ne postoji.

Vjera. Ne postoji, više ne.

Krivnja. Ne moja. Oh, itekako.

Ona.

Gušenje. Ožiljci.

Ne doslovno.

Dim prepun uspomena – nekada bitnih.

Nas dvoje.

Tama. I zadnji tračak nade se ugasio.

Ljubav?

Svejedno mi je.

Ubio si me.

Ema Žegrec

Nekome

Zašto si ovdje kada mi ni imena ne poznaješ? U crnilu tinte na krilima očaja. U svim prolivenim suzama i odbjelim vriskovima. U lijepim riječima među tvrdim koricama. Zašto kradeš moje pjesme? Zar ti suze i osmjesi nisu dovoljni? Što više možeš tražiti?

Tu si u mojim brezama na rosnim livadama. Vidim te u ružama na pustim travnjacima dok prolazim kroz trnje jer želim van. Crvene lati na mojim dlanovima, nježne i krhke ruke. Je li to crvenilo cvijeća ili samo mrlje krvi koje griju ledene prste usred zime? Pao je snijeg, a nisam ni primijetila. Cesta se zaledila i magla me zaslijepila. Boje su nestale i zvuk se gubio u bjelini. A ti jedina stvar pred mojim očima.

I zimu si ukrao.

Vrijeme je postalo nebitno, mislim da nije ni prolazilo. Šećem među bijelim grobovima i zamišljam tvoje ime na jednom od spomenika. Priželjkujem zvukove zvona i limenu glazbu sprovoda; nažalost, zima ne umire, a ti ne nestaješ. Zvona su zazvonila, ali tvoje ime nije na spomeniku.

Prolaziš s crvenom ružom, no ni ona nije meni namijenjena. Ni spomenik mi ne prepoznaješ.

Klara Martinić

Dvije duše

Postoji mjesto, hladno i zaboravljeno.
Ispunjeno beskrajnom tugom,
koje čuva samo srušene snove.
Baš na tom mjestu dvije su se duše rastale.
Nestali su trenuci blaženstva i
čarolija ljubavnog sjaja.
Zvona romantike zazvonila su zadnji put.
Zvijezde prestaju sjati, s neba padaju duge.
Na njihovim srcima stvara se pomrčina.
Ljubavna priča je završila.
Ostaje samo trag tuge i očaja.

Lucija Palčec

tvoji oceani

ocean sav preplovili smo zajedno
zaronila sam u tamne koraljne odaje
otvorila sam svaku školjku tražeći bisere
koji će zasjati samo za tebe, a ti si ih razbio u sekundi

sada tonem u našem sitnom brodu
utapam se u tvojim slatkim lažima
začarana sam praznim obećanjima, postojim u agoniji
i držim dah da me praznina ne obuzme

izdržat ću cijelu vječnost, živjet ću beskonačno
čekajući da svjetlost napokon probije morske zidine
brojat ću svaki val i strpljivo čekati onaj koji nosi tvoj splav
nadam se spasenju, ali ti si već otplovio u neki drugi ocean

Matija Ptujec

Ništa više

Da mi je bar bjelina tvoja,
Ili čarobne tvoje misli,
Ili sva ta priroda boja,
Da mi se duša zamisli.

A kad to vrijeme dođe,
Da vidim i pogledam u tebe,
Kako brzo sve to prođe,
A opet mjesto tebe
vidim samog sebe.

A samo sam te htio oćutjeti,
I tvoju ljepotu koja miriše,
Samo tijelu tvom čeznuti
Samo tebe i ništa više

Dorotea Kurelja

Šah-mat

„Šah-mat“, rekao si, odmaknuo stolicu i izašao iz prostorije. Još te ni ne poznajem. Oči su ti prozirne, nebojene, dva duha na praznome groblju. Osmijeh ti je hladan, nepostojeći. Glas ti je izgubljen u nadolazećim mjesecima, pokreti lukavo skriveni u palim šahovskim figurama.

Jer ja te ni ne poznajem.

Tebe nije briga. Ne brinu te moje upale oči i nespretni prsti. Ne brine te prolivena tinta ni mrlje na nedovršenim stranicama romana. Još te manje brine moj drhtavi glas koji leluja na jesenskom vjetru, smrzava se poput golog, na smrt osuđenog ptica.

Zašto bi brinuo? Ti me ni ne poznaješ.

Tvoje su ruke umrljane mojim suzama, ali toga nisi svjestan. Zar ne? Nisi svjestan i ne zanima te. Ne primjećuješ podrugljivi ton i besmrtni ponos koji besramno nosiš na licu. Ne primjećuješ inje koje ostavljaš za svojim stopama, kao što ne primjećuješ ni moje uplakane obraze.

Jer ti me ne poznaješ.

Na našu si šahovsku partiju donio samo to: besramni ponos. Nepoznatu boju glasa, nepostojeće ime na papiru. Nisi znao zašto si otvorio vrata ni zašto sam ja sjedio za drvenim stolom. Nisi se znao predstaviti, a tvoj mi je zatupljeni pogled otkrio da ti je i ulog nepoznat. Znao si samo da će jedan od kraljeva pasti.

Kao da se magla raščistila, sinulo mi je: ti je ne poznaješ.

Ne poznaješ med u njenim očima ni lahor u njezinim pokretima. Ne poznaješ njenu radost, jaglace koji cvatu pod njenim pogledom, lastavice koje se vraćaju njezinu glasu. Ne poznaješ njezino proljeće, njene ljetne jagode ni njeno sunce. Ne poznaješ hladovinu njezinih stabala, valove njezinih uzburkanih misli. Ne poznaješ njezine jeseni, njezinu tugu i nemir. Nemaš ključ za okove koji joj ostavljaju ožiljke na gležnjevima, ne dopuštajući joj da ode. Ne znaš za kiše koje joj ljube kožu, ne poznaješ mjesečinu koja svaku pjegu na njenom licu obasja srebrnim svjetlom. Ne poznaješ sazviježđa na njenim obrazima, ne poznaješ mrak u njenoj ljutnji.

Ti je ne poznaješ.

Ne poznaješ zaostali miris naranče u kutu njene sobe, zvijezde koje joj pjevaju uspavanke, ptice koje je bude ujutro. Ne možeš namirisati lavandu u njezinu smijehu, ne možeš čuti bisere u

njenim udisajima. Ne prepoznaješ baršun u njenoj koži, ne prepoznaješ vaniliju na njenim usnama.

Ne poznaješ je.

Ipak, nacerio si se i rekao: „Šah-mat.“

Otišao si i nisi brinuo. Naš zamišljeni susret tebi nije predstavljao ništa. Nisi me ni pogledao na izlasku.

Zrak je zaudarao na tvoj ponos jer znao si: ja sam pao, a ona, tko god bila, pripala je tebi. Njezine livade i glazbeni vrtovi, njezine zvijezde padalice i topla jezera, vruće srpanjske večeri zacrtane u nadolazećim mjesecima. Sve je pripalo tebi, ostavljajući me praznih ruku i prazne duše. Glas mi je zastao u grlu, nisam ti imao što reći.

„Šah-mat“, rekao si, i sad je već vjerojatno poznaješ. Diviš se njenoj umjetnosti, nježuješ krila koja ti je podarila dok ja previjam rane na vlastitim leđima. Uživao si u srebrnome sjaju i zvjezdanoj prašini, a ja zaboravljam kako disati.

Krila, svileni i bijela, krhka, a snažna. Tvoja su, raširena i snažna. Jednim zamahom uzburkala su more i tamne valove, podigla divlju oluju. Brodovi su potonuli, nebo se zamračilo. Osjećam je samo ja, a vas to ne brine. Pluća mi se pune vodom, ali vi ne brinete jer boja iz mojih očiju polagano nestaje. Drveće gubi zelenilo, suncokretima glave padaju. Snaga krvavi iz njihovih moćnih listova i više ne mogu pronaći Sunce. Ni ja ga više ne vidim, iako ga molim da izađe. Preda mnom je zima i led.

Med u njenim očima, divlje more u tvojim. Moje boje umiru.

Više je uopće ne poznajem.

„Šah-mat“, rekao si, odmaknuo stolicu i izašao iz prostorije. Ona je čekala pred vratima. Duhovi u njenom pogledu jednostavno su prošli kroz mene, kao da nisam tu, ne postojim. Možda umirem. Krv mi se sledila u žilama, a osmijeh na njenom licu bio je lišen lavande. Tko je ona?

Znamo li se?

Više me uopće ne poznaje.

Klarisa Debeljak

Trokut patnje

Tama, tuga, bol, sve to vidim kada pogledam u njih. Vidim ih u prozoru, vidim ih u bari, vidim ih u vodi, vidim ih u glavi. Jedino što ne vidim je ona sreća koja je prije tekla mojim venama. Očajan plač u dubini srca mog se čuje. Znao si da za nikog prije nikada ne bih dala svoje srce, no glup mozak bez imalo razuma učinio je to za tvoju pohlepnu dušu. Poruči joj da mi nikada nije bila draga. Naprosto njen vokabular bio je ograničen tako da je samo mogla izreći mrtve puste laži. Od sebe dragi ne želim raditi žrtvu iako se tako osjećam. Bit ću čvrsta kao kamena barijera između tvog i mog srca. Više te neće buditi nježan šapat moga glasa. To će sada činiti njen glas koji kao da zove mukom hipnotizirane mornare k sebi. Za tebe je naša ljubav možda bila trivijalna, bijedna, no nikada neću zaboraviti drhtaj tvog glasa kad si rekao da me voliš, a oboje znamo da je to oduvijek bila laž. Svaki put kad bi otišao k njoj nisam rekla ni riječ. Smatram da plač govori više od tisuću riječi koje nisi ni želio poslušati. Koračam tamnim crnim ulicama i još ih čujem. Njihovi glasovi žive u mojoj glavi, bore se za život.

Paula Zrinski

Ispražnjena prostorija

Postoji prostorija gdje svi snovi postaju realnost.

Prostorija, gdje su zidovi šareni, išarani crtežima i osmjesima,
i svjetlost ulazi kroz velike prozore!

Prostorija je kao savršen hlad tijekom užeglog ljeta,
ili kao najtoplije mjesto u mjesecu prosincu.

Kao topla pita od jabuka i cimeta,

Ili osvježavajuća limunada.

Dodiri u toj sobi senzualniji su nego ikada prije, prsti klize po nježnoj koži.

Veličanstvena i idealna koža; poput najglamuroznijeg baršuna.

Svaka riječ je osobna, oduzima dah.

Ali što kada opijum s usana zamagli mozak i tijelo ostane sasvim golo, viktimizirano?

Kada od prostorije ostanu hladni ruševni zidovi prekriveni vlagom?

Kada su ostale samo akromatske nijanse i ostatci duševne krvi?

Kada je prostorija ispunjena tamom i u najsunčanije dane?

Sjećanja na nježne trenutke ostala su razbacana po sobi.

Dodiri su prazni i ostavljaju ožiljke na mrtvoj koži.

Ti bolni dodiri režu, slamaju, otkidaju kožu.

Je li ta prostorija i dalje... ljubav?

